

Len Vlahos

Huis van glas

Karakter Uitgevers B.V.

Jackie Stone hield van haar vader. Ze hield heel veel van hem.

Ze had een foto van haar vader, Jared, aan de binnenkant van haar kluisje op school geplakt. Het was een recente selfie van hen samen in een skilift. Plukken van Jackies blonde haar staken onder haar muts vandaan, maar niets kon de glimlach van oor tot oor verbergen. Elke keer als het even tegenzat op school, en dat was voor Jackie vaker wel dan niet het geval, wierp ze een vlugge blik op die foto. Dat had een geruststellend effect op haar.

Op de dagen dat Jackies vader niet in Salem was – hij was werkzaam als lid van de wetgevende macht van Oregon – zat hij meestal opgesloten in zijn studeerkamer. Jackie vermoedde dat hij daar best eens aan het gamen kon zijn op de Wii in plaats van hard aan het werk. Het plezier dat haar vader beleefde als hij Tiger Woods wist te verslaan met golf, zelfs al was het op een virtuele golfbaan, was een van de redenen waarom ze zo ontzettend veel van hem hield. In ieder geval zou ze haar vader nooit storen zolang die deur gesloten was; ze wist wel beter.

Donderdag vormde echter de wekelijkse uitzondering op die regel.

Dat was de dag waarop haar vader dingen in het huishouden deed – boodschappen halen, naar het postkantoor of de stomerij gaan – voor hij naar de sportschool vertrok. Zodra hij

weer thuis was, liet hij zijn tas vol bezwete kleren in het halletje vlak naast de voordeur op de grond vallen, rende de trap op met twee treden tegelijk, en wurmde zich naast Jackie op het plekje boven aan de trap. Ze kletsten wat, aten een avondmaaltijd samen met Jackies moeder en zusje en kropen dan samen op de bank om een beetje te zappen. Zij en haar vader noemden dat hun ‘vader-dochteravondje’, en dat was Jackies favoriete moment van de hele week.

Zelfs nu ze al vijftien was, bezorgde het haar een geruststellend en kalmerend gevoel om tegen haar vaders schouder aan te liggen, een warm en veilig plekje om tegenaan te kruipen. Er was niets anders op de hele wereld dat ditzelfde effect op haar had, en ze wist dat haar vader het ook voelde.

Maar het wachten tot haar vader deze donderdag thuiskwam leek een eeuwigheid te duren.

Hij was laat.

Jared was blij met zijn hersenen. Hij was zelfs dolblij met zijn hersenen.

Ja, natuurlijk waren er van die momenten – tijdens de eentonige rit naar huis aan het einde van de werkdag, bij de laatste slagbeurten van een al verloren honkbalwedstrijd, of bij de geruststellende routine van de wekelijkse kerkdienst – waarop ze het schijnbaar lieten afweten, alsof ze overschakelden op een soort automatische piloot. Maar over het algemeen waren Jareds hersenen juist hard aan het werk.

Ze hielpen hem de weg te vinden door de gangen van het parlamentsgebouw, waar hij zijn vierde ambtstermijn van twee jaar als vertegenwoordiger van de inwoners van Portland vervulde. Ze vertelden hem hoe hij de ondoorgrondelijke gezichtsuitdrukkingen van zijn vrouw, Deirdre, en zijn twee tie-

nerdochters, Jackie en Megan, moest interpreteren, zodat hij wist of ze hem nodig hadden of hij juist uit hun buurt moest blijven. Ze wisten welk voedsel goed smaakte, welke vrouwen aantrekkelijk waren, en welke collega's een probleem hadden met hun lichaamsgeur. En ze leken, over het algemeen, goed en kwaad van elkaar te kunnen onderscheiden. Je zou kunnen zeggen dat Jareds hersenen zijn beste vrienden waren. En dat maakte het er alleen maar moeilijker op om te horen dat er in zijn hersenen een glioblastoom multiforme zat. Althans, het zou moeilijk geweest zijn als Jared had geweten wat een glioblastoom multiforme wás.

‘Een glio-watte?’ vroeg hij.

De arts, een vrouw met grijze haren en een hoekige kaak, die dezelfde witte sandalen droeg als Jareds tante Eva altijd droeg, keek hem lang aan. ‘Het spijt me, Jared. Het is een hersentumor.’

Die woorden liet hij even rondgaan in zijn hersenen: ‘Het spijt me, Jared. Het is een hersentumor.’ Speet het haar dat het een hersentumor was, of dat ze niet duidelijk genoeg was geweest toen ze de term ‘glioblastoom multiforme’ had gebruikt? Was het deel van zijn hersenen dat hij nu gebruikte het deel met de tumor erin?

‘En?’ vroeg hij.

‘En dat is geen goed nieuws,’ antwoordde de arts.

‘Geen goed nieuws?’ Jared hoorde de woorden wel, maar het kostte hem moeite om het gesprek te volgen. Hij wist dat hij zich moest concentreren; hij wist dat het nu belangrijker was dan ooit dat hij zich focuste, maar hij leek er domweg niet toe in staat. Het waren precies deze concentratieproblemen, de vlagen van verwarring en geheugenverlies, samen met de hardnekkige pijn bij zijn rechterslaap, die hem ertoe hadden gebracht naar de neuroloog te gaan.

‘Nee,’ zei de arts. Ze wachtte tot Jared zover was.

‘Geen goed nieuws,’ zei hij begrijpend.

‘Het is inoperabel.’

‘Inoperabel,’ herhaalde Jared, de betekenis nu meteen be-seffend.

‘De enige behandeling die ik je kan voorschrijven is palliatief.’

‘Het spijt me, dokter. Dat woord ken ik niet.’ Al wist hij niet goed of dat altijd al zo was geweest, of dat hij het woord ooit wel had gekend en inmiddels was vergeten.

‘Het betekent dat we kunnen proberen je lijden te verzachten, maar dat er aan het gezwel zelf niets meer te doen is. Het gaat niet meer weg.’

‘Het gezwel gaat niet meer weg?’

‘Dat klopt.’

Ook dat liet hij rondgaan in zijn hersenen, en weer vroeg hij zich af of die gedachte dan onder de tumor door moest, of eroverheen, erlangs of er dwars doorheen. ‘Kan ik leven met een tumor?’ vroeg hij.

De arts zuchtte. Dat was echter niet haar bedoeling geweest, en ze brak de zucht halverwege af, waardoor het klonk als een ‘Ah...’ – eerder een geluidje van instemming dan van medeleven. Vervolgens zei ze: ‘Nee.’

‘Nee,’ herhaalde Jared.

‘Nee,’ zei de arts.

Ze bracht dit nieuws zeer zakelijk, alsof ze verslag deed van de temperatuur en luchtvochtigheid, maar Jared zag de tranen in haar ogen opkomen, en hij had medelijden met haar. Empathie lag nu eenmaal in zijn aard. Althans, dat dacht hij. Op dit moment was hij nergens meer zeker van.

Het glioblastoom multiforme, een hooggradige hersentumor, was blij met Jared Stones hersenen. Het was er zelfs dolblij mee. Sterker nog, het vond ze echt verrukkelijk.

Zoals de meeste levende dingen had de tumor geen flauw idee hoe hij was ontstaan. Je kunt het vergelijken met een baby die uit de baarmoeder tevoorschijn komt en automatisch de borst van zijn moeder weet te vinden; het glioblastoom werd op een dag wakker, zich een weg door de grijze cellen van Jareds voorhoofdskwab kauwend, en wist dat hij blij was dat hij er was.

Voor de tumor was dit een normaal bestaan. Dit was wat tumoren deden: ze verorberden de herinneringen van hun gastheer (of -vrouw) totdat ze beiden – zowel de gastheer als de tumor – ophielden te bestaan. Naarmate het glioblastoom zich steeds meer van de schijnbaar oneindige massa zenuwcellen toe-eigende, en de essentie van de geest van zijn gastheer in zich opnam, zou het gaandeweg meer Jared worden dan Jared zelf. Zodra het daarin was geslaagd, was het einde oefening. Maar dat wist de tumor niet. Die wist alleen dat hij moest blijven eten, dat Jareds herinneringen heerlijk smaakten, en dat het dingen waren waarvan hij echt kon genieten.

Op de ochtend van Jareds doktersbezoek, die donderdag waarop Jared te horen kreeg dat hij een hersentumor had, was het glioblastoom net aan het kijken naar de herinnering aan de geboorte van Jareds oudste dochter, Jackie.

Deirdre, Jareds echtgenote en de moeder van Jackie, lag op een operatietafel, met haar hoofd en schouders aan de ene kant van een blauw laken, en een chirurg en een aantal verpleegkundigen gebogen over het andere deel van haar lichaam aan de andere kant van het laken. Wat ze daar aan het doen waren kon het glioblastoom niet zien. De tumor nam elk detail in zich op:

de witte glinstering van de vloer en de muren, de geuren van bloed en desinfecterend middel die zich met elkaar vermengden tot iets wat suggereerde dat er iets heel belangrijks gaande was, het geluid van piepende machines en in- en uitademende ademhalingsapparaten. De tumor zoog op wat hij zag, wat hij rook en wat hij hoorde alsof hij dit moment zelf beleefde. Wat, in zekere zin, ook het geval was. Voor de tumor was de herinnering niet anders dan het moment waarop Jared dit alles had meegemaakt.

Aan de smaak en de samenstelling van deze specifieke herinnering wist het glioblastoom af te leiden dat Deirdre een spoedkeizersnede onderging, dat de navelstreng rond het nekje van de baby gewikkeld zat. Jared, en nu dus ook de tumor, was misselijk van bezorgdheid.

Jared zat voorovergebogen aan het hoofdeinde, vlak bij Deirdres gezicht. Hij hield haar hand vast en fluisterde haar een handvol afgezaagde, onbenullige opmerkingen toe: ‘Het komt wel goed’ en ‘De dokter zegt dat dit best vaak voorkomt.’ Jared deed zijn best om overtuigend en oprecht te klinken, maar de tumor wist dat zijn gastheer zijn eigen woorden niet geloofde. Dat wist de tumor omdat hij ze ook niet geloofde.

Deirdre hilde. Het glioblastoom wilde niets liever dan haar laten ophouden met huilen.

En toen... een nieuw gehuil.

Een ander soort gehuil.

Een huiltje vol van alle geheimen van het universum.

Eerst was het geluid ergens boven het midden van Deirdres lichaam te horen, maar het huiltje dreef al gauw verder weg en Jared – en nu de tumor – raakte even in paniek.

De anesthesist, die de tumor nog niet eerder vlak naast Jared had opgemerkt, moest Jareds onrust hebben gevoeld.

‘Het is al goed,’ zei ze. ‘Ze maken haar nu even schoon en doen de apgartest.’

‘De apgartest?’ vroeg Jared.

‘Het is een korte test om te kijken of alles in orde is met de baby. Dat is routine.’

Een ogenblik later verscheen er een verpleegkundige in een mintgroene operatiejas en een masker dat alles bedekte behalve haar ogen. Ze liet Deirdre de baby zien, en overhandigde haar vervolgens aan Jared.

‘Gefeliciteerd,’ zei ze. De tumor zag dat de verpleegkundige straalde achter haar masker. Hij vroeg zich af hoe ze zo’n onrechte emotie kon voelen voor iets wat ze dagelijks deed.

‘Hallo, Jacquelyn,’ begon Jared. ‘Wat ben je klein.’ De tumor voelde Jareds spieren in zijn armen en nek aanspannen. Het proefde met smaak van de angst die Jared voelde; de angst dat hij er op een of andere manier in zou slagen dit pasgeboren mensje te laten vallen.

‘Ik wil haar zien,’ zei Deirdre. Jared ging op één knie zitten en hield de baby binnen Deirdres gezichtsveld. Vervolgens deed Jared iets waar de tumor niets van begreep: hij begon te zingen.

Het liedje was eerst zo zachtjes dat het glioblastoom zeker wist dat niemand het kon horen, zelfs Deirdre niet. Het was een slaapliedje, bestemd voor niemand anders dan zijn pasgeboren dochttertje. Maar de tumor hoorde het wel en hij vond het prachtig: het was *Seven Spanish Angels* van Willie Nelson en Ray Charles. Die titel kwam opeens op in het hoofd van de tumor – dat wil zeggen, dat zou zo gegaan zijn als de tumor een hoofd had gehad, wat niet zo was. Maar het effect was vergelijkbaar.

‘Ze is gestopt met huilen,’ zei Deirdre, haar ogen zo vol

blijdschap dat de tumor zich afvroeg of de echtgenote van zijn gastheer zou barsten van geluk.

Jared glimlachte, leunde naar voren en gaf Deirdre een kus op haar voorhoofd. Daarna boog hij zijn hoofd en gaf baby Jackie een kusje op precies hetzelfde plekje. Deirdres huid was ruw en bedekt met een laagje zweet, maar het huidje van Jackie was heerlijk zacht en rook naar hoop en belofte. De baby kirde zachtjes.

De tumor wist op dat moment dat de band die zich tussen vader en dochter had gevormd onbreekbaar was. Hij nam een ogenblik de tijd om van dat gevoel te genieten en koesterde zich in dat oneindige geluk.

Vervolgens slokte het glioblastoom multiforme de herinnering in haar geheel op.

Jackies jongere zus, Megan, had die donderdagmiddag een groepje van haar schoolvrienden mee naar huis genomen en duidelijk gemaakt dat Jackies aanwezigheid niet op prijs werd gesteld. Daar gaf Jackie maar al te graag gehoor aan. Als ze ergens geen zin in had was het naar herhalingen van *The Bachelor* of een van die andere achterlijke realityprogramma's kijken, terwijl Megan en haar vriendinnen als een stel kippen tegen de tv zaten te kakelen.

Toen haar vader niet op het afgesproken tijdstip thuis was gekomen, trok Jackie zich terug in haar eigen kamer om haar huiswerk te maken. Ze liep om de stapel vieze was in het midden van de kamer heen, gaf (zoals altijd) een klopje op haar reusachtige *Mean Girls*-poster in de hoop dat het haar geluk zou brengen, en duwde de lesboeken en detectiveromans die verspreid over haar bureau lagen aan de kant om bij haar schooltas te kunnen. Daarna liet ze zich op haar buik op bed ploffen met haar huiswerk op het kussen.

Met een potlood in de ene hand en een vinger van haar andere hand draaiend aan een pluk haar, moest Jackie glimlachen toen ze het Woord van de Dag zag dat ze voor Engels moest leren:

- fatuous* [ˈfætʃʊəs] 1. dom, dwaas, onnozel
2. leeg, inhoudsloos

Dat woord somde de situatie beneden precies op: Megan en haar klikje populaire brugpiepers waren niet alleen onnozel, maar ook inhoudsloos.

Niet dat het uitmaakte. Jackie zou zich toch wel hebben teruggetrokken in haar kamer, ook zonder dat Megan en haar vrienden de begane grond van het huis bezetten. Jackies kamer was haar heiligdom. Het was de enige plek in huis waar ze zich echt helemaal op haar gemak voelde.

De enige plek waar Jackie zich buitenshuis op haar gemak voelde was het internet. In verbinding staan met de wereld was stukken beter dan je daadwerkelijk die wijde wereld in wagen, dacht ze vaak. Wat dat betreft hield ze van de anonimiteit. Je kon rondhangen op websites en in chatrooms zonder dat het iemand boeide. Niemand die de aandacht op jou vestigde, en zelfs als dat gebeurde, dan was je met één muisklik weer weg. Het was net alsof ze haar eigen paar robijnrode schoentjes had waarmee ze zich in een oogwenk van het Land van Oz naar Kansas, naar Hollywood of naar Tokyo kon teleporteren.

De enige persoon met wie ze ooit online communiceerde was Max. Jackie wilde nu ook wel met hem praten, maar ze wist dat hij er zo laat op de middag niet zou zijn.

Jackie hoorde de voordeur beneden open- en weer dichtgaan, hoorde het hele clubje van Megans vriendinnen in koor ‘Dag meneer Stone’ zeggen en vervolgens zonder reden in schaterlachen uitbarsten. Dat was een van die dingen die Jackie

het meest irriteerde aan Megans vrienden: dat lachen zonder dat er enige aanleiding voor bestond.

Al was dat niet belangrijk; haar vader was thuis! Jackie sprong van haar bed af, holde haar slaapkamer uit en ging meteen op de bovenste trede van de trap zitten.

Jackie hoorde haar vader iets tegen haar moeder zeggen, al verstond ze niet wat hij zei, en toen zag ze hem de hoek om komen en de trap op lopen. Haar grijns van oor tot oor verdween toen ze merkte dat haar vader in zichzelf aan het mompelen was en een ontzettend afwezige indruk maakte. Verbijssterd keek Jackie toe hoe hij haar straal voorbijliep.

‘Pap?’

Jared bleef staan en draaide zich om. ‘O, hoi, Jax. Sorry, ik zag je even niet.’

Dit was anders dan gebruikelijk. Heel anders, zelfs. Dat hij zomaar langs haar liep en Jackies aanwezigheid niet eens opmerkte... dat was net zoiets als de president van de Verenigde Staten die verstrooid voorbij het spreekgestoelte wandelde wanneer hij een persconferentie moest houden. Dat gebeurde gewoon nooit.

‘Pap, is alles wel goed met je?’

‘Huh? O, ja, ik heb gewoon een hoop te doen vandaag.’

Jackie wist dat het een leugen was.

‘Ik ga maar gauw weer verder,’ voegde hij er nog aan toe, voor hij zijn studeerkamer in liep en de deur achter zich sloot. Zijn dochter bleef hem verbouwereerd nakijken. Hij vroeg Jackie ook niet om binnen te komen.

Jared was er nog niet aan toe om zijn gezin in te lichten. Hij kon hun niet vertellen wat de arts hem had gezegd, dat zijn vlagen van verwarring en de hoofdpijn alleen maar erger zou-

den worden, en dat hij over een maand of drie, misschien vier, dood zou zijn.

Hoe rot hij zich ook voelde over wat er zojuist met Jackie was gebeurd op de trap, hij kon zich daar nu even niet mee bezighouden. Hij moest nadenken.

De arts had Jared uitgelegd dat hij de verwarring de baas kon blijven, al was het maar een beetje, door het aantal ‘externe prikkels’ te beperken dat zijn hersenen te verduren had. Jared keek zijn studeerkamer rond, die dienstdeed als kantoor, zoekend naar externe prikkels. Hij zette de computer, de monitor en de printer uit om van het gezoem op de achtergrond af te zijn. Hij deed de lamp boven zijn hoofd en ook die op het bureau uit. Hij voelde zich raar nu hij zo in het donker stond, en ging dan maar op zijn rug op de grond liggen.

Jared lag daar al enkele minuten voordat hij hardop het woord ‘dood’ zei.

Hij schrok van zijn eigen stem, en dus zei hij het nogmaals: ‘Dood.’

Trebuchet, de hond van het gezin, had in het kantoor liggen slapen en keek nu even op. Maar op een manier die nogal typisch was voor zwarte labradors in de laatste jaren van hun leven legde hij zijn kop weer neer en slaakte een diepe zucht van vermoeidheid.

Dood is een anagram van dodo, dacht Jared. Hij realiseerde zich dat de stille kamer hem inderdaad hielp om beter te kunnen nadenken.

‘Ik ben stervende,’ zei hij hardop. Dat is een anagram van ‘versteend ben ik’, dacht hij. Ook raar.

Hoe langer hij erover nadacht, hoe minder bang Jared was voor de dood. Hij had heel andere dingen aan zijn hoofd. Zoals de meeste staatsparlementariërs was Jared afhankelijk van

een tweede baan om rond te komen. In tegenstelling tot de meeste staatsparlementariërs was Jared echter geen advocaat, maar grafisch ontwerper. Met het beperkte inkomen dat zijn twee banen opleverden zou zijn gezin er straks financieel niet rooskleurig voor staan, zelfs niet met Deirdres salaris erbij. Hij had een levensverzekering, maar de polis was voor slechts vijfhonderdduizend dollar. De verzekering was afgesloten vlak na Jackies geboorte, voor de duur van twintig jaar. Maar alleen de hypotheek zou zich al door dat bedrag heen vreten als een worm door een appel. Of een tumor door een stel hersenen, dacht hij. Jared wrong zijn brein in allerlei bochten op zoek naar een manier om dit probleem te verhelpen, maar hoe harder hij nadacht, hoe erger zijn hoofdpijn werd. Hij wist niet of het de tumor was of de situatie die hem dat aandeed, maar het deed er weinig toe.

‘Ik heb geld nodig,’ zei hij hardop. Bonk geldigheid, dacht hij er meteen achteraan. Jared vroeg zich af waar al die anagrammen vandaan kwamen. Voor zover hij zich kon herinneren had hij nooit veel opgehad met woordspelletjes. Misschien was het een gevolg van de tumor, misschien maakte die sommige delen van zijn hersenen nog wel slimmer terwijl hij hem vermoordde.

Hij bedacht nog enkele anagrammen terwijl hij ‘in slaap viel’ (‘paleisival’) te midden van een ‘woorden- en letterzee’ (‘neen, wortel doet zeer’).

In de paar dagen die daarop volgden merkte Jackie dat haar vader zich nogal in zichzelf keerde. Ze probeerde met hem te praten, maar de gesprekken verliepen steeds onsamenvattend.

‘Hallo, pap,’ zei Jackie op een van die dagen.

‘Hè? O, hallo, Guppy. Het gaat goed, hoor, dank je.’ Toen liep hij weg.

De lengte van dat gesprek vond Jackie op zich al ongewoon en zorgwekkend, en daarbij had ze hem niet eens gevraagd hoe het met hem ging, maar ‘Guppy’ was bovendien haar vaders koosnaampje voor Megan.

‘Pap,’ vroeg ze een andere keer, ‘kun je me helpen met mijn huiswerk?’

‘Tuurlijk, Jax, maar misschien strakjes, als we *Jericho* hebben gekeken.’

Dat zou een normale opmerking zijn geweest, ware het niet dat de tv-serie *Jericho* het jaar ervoor was gestopt.

Gelukkig verliepen niet al hun ontmoetingen zo vreemd – Jared dacht er nog wel aan te vragen hoe het op school was gegaan, en wist zelfs de indruk te wekken dat hij luisterde naar Jackies antwoorden – maar er waren genoeg signalen waardoor Jackie zich begon af te vragen of er misschien toch iets aan de hand was.

Daar probeerde ze het met haar moeder over te hebben, maar Deirdre was op geheel eigen wijze afgeleid, zoals drukke moeders dat wel vaker zijn. Die hebben veel te veel aan hun hoofd om zich te bekommeren om iets anders dan een spontaan uitslaande brand. Nu was Jareds tumor zonder enige twijfel het equivalent van een spontaan uitslaande brand, maar daar had nog niemand melding van gemaakt.

Jackie nam aan dat haar vader gewoon gestrest was vanwege iets op het werk, en ze zette het weer van zich af. Geheel onbewust genoot ze zo nog een paar dagen langer van een zalige onwetendheid.

Jared hield het nieuws over zijn hersentumor vier dagen lang voor zich. Het grootste deel van die tijd lag hij op de grond in zijn kantoortje en probeerde hij na te denken. Hij liet net vaak

genoeg zijn neus zien dat zijn gezin zich geen zorgen zou maken, en keerde weer terug zodra hij ervan overtuigd was dat ze inderdaad niets vermoedden.

Jared pijnigde zijn hersenen om iets te verzinnen waardoor hij uit deze financieel kritieke toestand kon komen, zoals hij dat zag. Want binnenkort moest er collegegeld worden opgehoest. En er was geld nodig voor auto's en de traditionele voorjaarsvakantie-uitspattingen en al die andere dingen waar kinderen geld voor moesten hebben.

Al was hij voornamelijk bezig met pogingen tot nadenken. Als in het donker liggen hem verveelde, zette hij zijn computer aan en klikte hij van de ene website over kanker naar de andere. Het grimmige nieuws dat hij las over hooggradige gliomen, wat het glioblastoom multiforme was, bezorgde hem hoofdpijn, en in plaats daarvan klikte hij algauw door naar nieuws- en entertainmentwebsites.

En zo kwam hij bij een vreemd artikel van enkele maanden eerder:

Gescheiden man veilt zijn leven online

14 maart – WorldNewsNow.com

Toen Jens Schmidt zich realiseerde dat hij toe was aan een nieuw hoofdstuk in zijn leven, besloot hij al zijn materiële bezittingen online te veilen. Van een ongebruikte tube tandpasta tot een Toyota Camry uit 2002; de hoogste bieder mocht Schmidts hele leven hebben.

De vierendertigjarige Duitser, een succesvol advocaat die houdt van deltavliegen en skiën, leek alles zo goed voor elkaar te hebben. Maar plotseling vroeg de Italiaanse Anna Mazzucchi, de echtgenote met wie hij al zeven jaar getrouwd was, een scheiding aan, en toen besloot Schmidt dat het tijd

werd om met een schone lei te beginnen. ‘Ik wil gewoon niets meer om me heen wat me aan mijn oude leventje herinnert,’ zegt hij.

Schmidt biedt onder andere zijn huis, bubbelbad, kleding, televisie, kat en auto te koop aan. Hij laat nog weten: ‘Mijn vrienden krijg je er gratis bij. Ze hebben beloofd aardig te zijn tegen degene die de veiling wint.’

Jared keek op van het artikel op zijn computerscherm, en eventjes leek de hele wereld stil te blijven staan.

Er vormde zich een idee in Jareds brein. Een gestoord idee. Een idee dat alleen zou opkomen bij een man met een glioblastoom multiforme. Hij zou zijn leven veilen. Niet zijn spullen, maar zijn léven. Op eBay. De euthanasielobby zette hem toch al flink onder druk om een standpunt in te nemen met betrekking tot een voorgestelde wetsuitbreiding rondom het recht te sterven; nu zou hij hun boegbeeld worden.

Te koop aangeboden: Jared Stone. De hoogste bieder mag met hem doen wat hij maar wil.